

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συντάττομενον ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σόφισμα, ἀληθεὶς παραχθὲν εἰς τὴν κόφην ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμενικῆς Πατριαρχικῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησίᾳ . . . 80. 12.—	Ἔτησίᾳ . . 90. 15.—
Ἑξάμηνος . . . 5.50	Ἑξάμηνος . . . 5.—
Τριμήνος . . . 3.50	Τριμήνος . . . 4.50

Ἄι συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. Λεπ. 30. Ἐξωτερικ. Λεπ. 35
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, δόσις Λεπ. 30
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριαιίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν
Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 14

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ μιὰ μεγάλη σόμπα, καὶ κόλλησα εἰς τὸν τοῖχο κι' ἐγένετο ἔσο μπορούσα μικρότερος.

Δὲν ἐδίδαξαν πρῶτον τὸν Βιτάλη, παρὰ κάποιους ἄλλους ποὺ εἶχαν κλέψει, ποὺ εἶχαν δειρεῖ, ποὺ ὅλοι τοὺς ἔλεγαν πῶς εἶναι ἀθῶοι καὶ ποὺ ὅλοι τοὺς καταδικάσθηκαν. Ὑστερα παρουσιάσθηκε ὁ κύριός μου, ἀνάμεσα σὲ δύο χωροφύλακες καὶ κάθησε στὸν ἴδιον πάγκο, ὅπου εἶχαν καθῆσαι προηγήτερα οἱ κλέφτες κι' οἱ κρυγατζήδες.

Τὶ εἶπαν ἐντὴν ἀρχῇ, τί τὸν ρώτησαν, τί ἀποκρίθηκε, δὲν ξέρω. Ἀπὸ τῆ συγκλήσεώς μου δὲ μπορούσα νὰκούω ἢ φουλάχιστο νὰ καταλαβαίνω. Ἐπειτα δὲν εἶχα τὸ νοῦ μου νὰκούω παρὰ νὰ κοιτάζω. Κοίταξα τὸν κύριόν μου ποὺ στέκονταν τώρα ὀρθῶς, μὲ τὰ μακριὰ του ἄσπρα μαλλιά ριχμένα πίσω, σὲ στάση ἀνθρώπου ποὺ ντρέπεται καὶ λυπᾶται. Κοίταξα καὶ τὸν δικαστὴν ποὺ τὸν ρωτοῦσε.

— Ὡστε λοιπόν, εἶπε αὐτός, ὁμολογεῖς ὅτι ἐκτύπησες τὸν ἀστυφύλακα;

— Μία φορὰ μόνο, κύριε πρόεδρε. Καὶ στὸ χέρι, γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ τὸ ξεσφίξῃ.

«Δυὸ μῆνες στὴ φυλακὴ!...» (Σελ. 105, στ. γ')

Ὅταν ἔφθασα στὸ μέρος, ὅπου θὰ δίναμε τὴν παραστασὴν μᾶς, τὸν εἶδα νὰ μπαταίξῃ τὸ παιδί ποὺ εἶχα μαζί μου.

— Δικό σου ἦταν αὐτὸ τὸ παιδί;
 — Ὁχι, κύριε πρόεδρε! τὰ γὰρ ὁμοῦς αὐτὸ δικό μου.

Ἄμα εἶδα τὸν ἀστυφύλακα νὰ τὸ κτυπᾷ, παραφέρθηκα ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τοῦ ἔπιασα τὸ χέρι, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ τὸ ξανακτυπήσῃ.

— Ἐκτύπησες καὶ σὺ τὸν ἀστυφύλακα;

— Δηλαδή, . . . τὴ στιγμὴ ποὺ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ γιαντῆ, ξέχασα ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ ρίχνουνταν ἔτσι ἢ, νὰ πῶ καλύτερα, δὲν εἶδα ἔς αὐτὸν παρὰ ἓνα ἄνθρωπο, ἀντὶ νὰ ἰδῶ ἓνα ἀστυφύλακα, καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ἀπὸ ἐνστικτο μόνον, παραφέρθηκα.

— Στὴν ἡλικίᾳ σου δὲν παραφέρονται εἰ ἄνθρωποι.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ παραφέρῃ, τὸ ἀναγνωρίζω. Δυστυχῶς, δὲν κάνει πάντα καλὸς ἐκεῖνο ποὺ πρέπει.

— Ἄς ἀκούσουμε καὶ τὸν ἀστυφύλακα.

Ὁ «ἀντιπρόσωπος τῆς ἐξουσίας» διηγήθηκα τότε τὰ πράγματα ὅπως ἐγένεον, ἐπέμεινε ὁμοῦς περισσότερο ἐντὴν ἐξουσίας ποὺ ἐτρέθηξε ἀπὸ τὸν πῆλο, παρὰ ἐντὴν γροθιᾶ ποὺ ἔφαγε ἀπὸ τὸν Βιτάλη.

Αὐτός, ἀντὶ νὰκούω μὲ προσοχὴ τὴν κατάθεσιν τοῦ κατηγοροῦ, κοίταξε ἔς ὅλη τὴ σάλα, σὰ νὰ γύρευε κάποιον. Ποῖον ἄλλον ἀπὸ μένα; Βγήκα τότε ἀπὸ τὸν κρυφώνα μου, γλύτρησ' ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς περιέργους κι' ἔφθασα ἐντὴν πρώτῃ γραμμῇ.

Μὲ εἶδε, καὶ τὸ λυπημένο του πρόσωπο φωτίσθηκε. Κατάλαβα πῶς χαίρουσαν γιὰτὶ μ' ἔβλεπε καὶ χωρὶς νὰ θέλω, τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα.

— Ἐχεις νὰ προσθέσῃς τίποτα πρὸς ὑπε-

«Σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς καὶ πρέπει νὰ φύγῃς!» (Σελ. 106, στ. ε')

ἀπίσθησός σου; τὸν ρώτησε ὑστερὰ ὁ πρόεδρος.

— Γιὰ μένα ὄχι, ἀποκρίθηκα ὁ Βιτάλης; μὰ γιὰ τὸ παιδί ποὺ θὰ μείνῃ ὀλομόναχο, γι' αὐτὸ μόνον ζητῶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ δικαστηρίου καὶ τὸ ἰκετεύω νὰ μᾶς κρατήσῃ χωρισμένους ἔσο μπορούε λιγώτερο. Ἐνόμισα πῶς θὰ τὸν ἀφίκαν ἐλεύθερο. Μὰ δὲν ἔγειν' ἔτσι.

Ἐνας ἄλλος δικαστὴς μίλησε λίγα λεπτά. Κι' ἔπειτα ὁ πρόεδρος, μ' ἐπίσημο ὄρος, εἶπε ὅτι «ὁ καλούμενος Βιτάλης, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀντιστάσει καὶ βιαιοπραγίᾳ ἐναντίον ὀργάνου τῆς ἀτυνομικῆς ἀρχῆς», καταδικάζεται σὲ δύο μῆνες φυλάκισιν καὶ ἔς ἑκατὸ δραχμὰς πρόστιμο.

Δυὸ μῆνες στὴ φυλακὴ! Μὲ τὰ μάτια θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, εἶδα τὴν πόρτα, ἀπ' ὅπου εἶχε μπετῆ ὁ Βιτάλης, νὰ ξανανοίγῃ. Ἐνας χωροφύλακας τὸν πῆρε καὶ βγήκα μαζί. Ἐπειτα ἡ πόρτα ξανάκλεισε.

Μᾶς χόρριζαν ἄρα δύο μῆνες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.
Στὸ πλοῖο
 Ὅταν, μὲ καρδιά ρουσκωμένη καὶ μὲ μάτια κόκκινα, γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο, βρήκα ἐντὴν πόρτα τῆς αὐλῆς τὸν ξενοδόχο,

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΡΑΜΑ

Ήταν χλωμή κι' αδύνατη. Τα χέρια της πάντα ιδρωμένα, τα μάτια της πάντα κομμένα. Όλο το Παρθενάγειο την πονούσε, γιατί την είχε για φθισική. Κι' ο γιατρός ακόμα που την κοίταζε στην αρχή του χρόνου, είχε κρυφά στην Κυρία, να πη κρυφά στα κορίτσια να φυλάγονται απ' τη Φλώρα...

Η Φλώρα όμως είχε καμιά ύποψια;... Μπορεί, μα δεν τ'άδειχνε. Έπειτα κι' οι συμμαθήτριάς της ήταν προσεκτικές. Δεν την άρσαν ποτέ να καταλάβη πως τη φοβούνταν. Και καρμύλες ακόμα έπαιρναν από τα χέρια της και καμώνονταν, μπροστά της, πως τις βάζουν στο στόμα, με τρόπο όμως τις άρσαν στο χέρι τους κι' ύστερα τις πετούσαν...

Μόνο μία μέρα ή Κάκια, αν κι' ή πιδ προσεκτική, ή πιδ ευγενική, κι' ή πιδ ευαίσθητη απ' όλες, προδόθηκε. Μα καθένας, μοφραίνεται, στη θέση της, θα κάβαινε το ίδιο. Φαντασθήτε μόνο πως, εκείνη τη μέρα, όλα τα κανατάκια των κοριτσιών βρέθηκαν άδεια, εκτός από το κανατάκι της Φλώρας. Κι' ή Μαρίκα, ή αδελφή της Κάκιας, έτυχε να διψάση πολύ.

— Δχ, είπα μία στιγμή στο διάλειμμα για το Θεό, λίγο νερό, θα σκάσω!

— Περίμενε, της αποκρίθηκε ή αδελφή της, τώρα θα φέρουν.

Τάκουσε ή Φλώρα και, καλή πάντα, προσφέρθηκε:

— Πιές από το δικό μου, είπε της Μαρίκας, εγώ δεν διψώ τώρα.

Στη δίψα της ή Μαρίκα δε συλλογίσθηκε τίποτα. Κι' άρμησε στο κανατάκι της Φλώρας, το σήκωσε κι' ήταν έτοιμη να πιη...

— Μή! της φώναξε έντρομη ή Κάκια.

Κι' αυτή, μπροστά στον κίνδυνο της αδελφής της, δε συλλογίσθηκε τίποτα. Έτρεξε κοντά της σαν τρελλή, της άρπαξε το κανατί απ' τα χέρια και της ψιθύρισε:

— Θα κολλήσης, ανόητη!

Έπειτα, σά να φοβήθηκε μην καταλάβη τίποτα ή Φλώρα, έπρόσθεσε δυνατά:

— Να μάθης να μην είσαι ανυπόκομη... Σου είπα, τώρα θα φέρουν...

Μα ήταν άργά. Το κακό έγινε. Η Φλώρα, και χωρίς νακούση, κατάλαβε. Κι' όταν γύρισε το κεφάλι ή Κάκια, την είδε κατάχλωμη σαν πεθαμένη, με τα μάτια γουρλωμένα από άλγεινή έκπληξη και τρόμο.

— Κάκια;! φώναξε εϋθής με άλλαγήμένη φωνή γιατί δεν άφισες την αδελφή σου να πιη απ' το κανατί μου;

— Για να μάθη... άρχισε να λήθαστισμένη ή Κάκια...

— Ψέματα! την έκοψε ή Φλώρα. Δεν την άφισες, γιατί είμαι φθισική. Φοβήθηκες μην κολλήση... Αυτό δεν είναι;... Ω, αυτό είναι!... τ'ό ξέρω εγώ!

— Μα όχι, Φλώρα μου, ποιος στο είπες;... όχι!...

— Ναι, ναι, σου λέω! Αυτό είναι!... Τ'ό ξέρω εγώ!... Είμαι άρρωστη!... θα πεθάνω!... με φοβάστε!...

— Είναι ανόητη! φώναξε δυνατά ή Κάκια. Και θέλεις να σου τ'ό αποδείξω; Κοίταξε!...

Και γυρίζοντας στο κανατί της Φλώρας, τ'ό άρπαξε με χέρι άποφασιστικό, τ'ό άμωσε στα χείλη της άφοβα, και ήπιε, ήπιε, ήπιε...

— Ω, τ'ό χαμόγελο τ'ό Φλώρας!... Είπα, ότι στη θέση της Κάκιας, καθένας θα προδίδουνταν όπως προδόθηκε. Ποσοι όμως, στη θέση της, θάκαναν κι' αυτό που έκαμε ύστερα για να τ'ό διορθώση;

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΠΕΥΚΟΥ

«Γιάννη, γιατί έκοψες τόν πεύκο; γιατί; γιατί;»

— «Άγριος θάνας» λέει ο Γιάννης και περπατεί.

«Ανάβει ή πέτρα, τ'ό λιβάδι βγάινει φρωτιά, νάβρισκε ο Γιάννης μία βρουσούλα, μία ροματιά!»

Μας στο λιονύρι, μες στον κάμπο νά ένα δέντρο!... Σπαλάθη ο Γιάννης άποκάτου δροσιά νά βρη.

Τ'ό δέντρο παίρνει τ'ό κλαδιά του και περπατεί!

«Δε θ' άνοσάνω» λέει ο Γιάννης «γιατί; γιατί;»

— «Γιάννη, πού κίνησες να φτιάσης;» — «Στα Δυό Χωριά».

— «Κι' ακόμα βρισκισαι δά κάτου; Πολύ μακριά!»

— «Εγώ πηγαίνω, όλο πηγαίνω. Τι έφταιξα γά; Σκιάζεται ο λόγος και με φτάνει, γι' αυτό είμαι δει».

«Πότε ξεκίνησα; Είναι μέρες... για δυό, για τρείς...»

«Ο νοός μου σήμερα δεν ξέρω τ' είναι βαρύς».

— «Νά μία βρουσούλα, πιε νεράκι, νά δροσιστής».

Σκύβει να πιη νερό στη βρύση, στερεώνει εϋθύς!

Οι μέρες περνούσαν κι' οι μήνες, φεύγει ο καιρός στον ίδιον τόπο είν' ο Γιάννης κι' ός τρέχη έμπρός...

Νά τ'ό χινόπωρο, νά οι μπόρες! μά πού κλαρι;

Χτυπιέται όρθός με τ'ό χαλάσι, με τ'ή βορχή.

«Γιάννη, γιατί έσφαξες τ'ό δέντρο τ'ό σπλαχνικό, πουρούχεν ίσκιό στο κοπάδι και στο βοσκό;»

«Ο πεύκος μιλάε στον άέρα — τ' άκούς; τ' άκούς; — και τραγουδούσε σά φλογέρα στους μπιστικούς».

«Φύγαγο και κλαρι τούς πήρες, και τίς δροσιές, και τ'ό ροσόνι του ποτάμι απ' τίς πληγές».

«Σακάτης ήτανε κι' όλόρθος, ός τ'ή χρονιά, πού τόν εγνωρίσαμε για ξύλα, Γιάννη φωνιά!»

— «Τ'ή χάρη σου, έρημοκλήσακι, την προσωνιά, βρήθα να φτιάσω κίποιαν όρα και να σταθώ...»

«Η μάνα μου θα περμιμένη κι' έχω βοσκή...»

«Κι' είχα και τρύγο... Τι ώρα νάσαι και τί εποχή;»

«Ξεκίνησα τ'ό καλοκαίρι — να στοχαστής — κι' ήρθε και ή βροχ ή χειμώνας μεσοστρατίς».

«Πάλη Άλωνάσης και λιονύρι! πότε ήρθε; πώς;»

«Άγιε, σταμάτησε τ'ό λόγος που τρέχει έμπρός».

«Άγιε, τ'ό δρόμο δεν τόν βγάνω — μα τί καρδιά; — θέλω να πέσω να πεθάνω, εδω κοντά».

ΣΤ'. Πέφτει σά δέντρο απ' τ'ό πελέκι... Βογκάει βαριά. Μακριά του στάθηκε τ'ό δάσος, πολύ μακριά.

«Εκεί τραγούδι ούτε χορτάρι, φωνή καμιά».

Στ' άγκάθια πέθανε, στον κάμπο, στην έρημιά.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΕΝΙΟΥ (Τά «Ψηλά Βουνά»)

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστηριώδης υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια)

Ούτε ο Κύρος Σμιθ, ούτε κανένας από τους σύντροφους του δεν έσκέρθηκε να φέρη αντίρρηση. Αυτές ήσαν οι τελευταίες θελήσεις τ'ό πλοίαρχου Νέμου κι' έπραξε να συμμορφωθών.

— Έχω τ'ό λόγο σας, κύριοι; ρώτησε πάλι ο πλοίαρχος.

— Τον έχετε! αποκρίθηκε ο μηχανικός. Ο πλοίαρχος ευχαρίστησε με ένα νεύμα και παρακάλεσε τους άποίκους

να τον άφίσουν λίγες ώρες μονάχο. Ο Γεδεών Σπίλεττ θέλησε να μείνη κοντά του, μήπως τούρουχονταν καμιά κρίση, αλλά ο έτοιμοθάνατος δεν τ'ό δέχθηκε.

— Θα έβρω ως άδριο, κύριε! τ'ό είπε.

«Ετσι βγήκαν όλοι απ' τ'ό σαλόνι, πέρασαν τ'ή βιβλιοθήκη, τ'ήν τραπέζα-ρια κι' έρθεσαν στην πρόμη, στο μηχανοστάσιο, όπου ήσαν οι διάφορες ήλεκτρικές μηχανές, πού μαζί με τ'ή θερμότητα και τ'ό φως, έδιναν τ'ήν κίνηση στο Ναυτίλο».

Ο Ναυτίλος ήταν έν' άριστούργημα γεμάτο άριστούργήματα ο μηχανικός έμεινε έκθαμβός.

Οι άποικοι ανέθηκαν στέ κατάστραμα, πού έξείχε έπτά-όκτώ πόδια από τ'ήν επιφάνεια. Εκεί έσπλώθηκαν κοντά 'ς ένα χοντρή, ρακοειδές γυαλί, απ' όπου ξεχύνονταν ζωηρότατο φως. Πίσ' απ' αυτόν τόν φωταγωγό, ήταν μία μικρή καμπίνα πού είχε τούς τροχούς τ'ό τιμονιού κι' ότου κάθονταν ο τιμονιέρης, όταν ο Ναυτίλος ταξίδευεν μέσα στη θάλασσα, στα ύγρα στρώματα, πού οι ήλεκτρικές του άκτίνες θά τ'ό φώτιζαν σε μεγάλη άπόσταση.

Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του κάθονταν πρῶτα σιωπηλοί, γιατί τούς είχαν κάνει μεγάλη έντύπωση όσα είχαν ιδη κι' όσα είχαν άκούση κι' ή καρδιά τους θλιβόνταν, όταν συλλογίζονταν, ότι εκείνος πού τόσες φορές τούς είχε βοηθήσει, ο πρόστάτης πού κατώρθωσαν επιτέλους να τόν βρούν, να τόν γυαρίσουν, δεν είχε πιά έλλπιδα ζωής.

«Οποιαδήποτε κι' αν θά ήταν μία μέρα γι' αυτόν ή κρίση της Ιστορίας, ο πρίγκιπας Δακκάρ θά έμενε για πάντα μία από τις ύπεροχες, τις σχεδόν υπεράνθρωπες εκείνες μορφές, πού ή μνήμη τους δεν σβύνας ποτέ».

— Νά άνθρωπος! είπε ο Πέγκροφ. Είναι πιστευτό πως μπορούσε να ζήση τόσα χρόνια στα βάθη τ'ό Ωκεανού; Κι' όσα συλλογίεμαι πως ούτε κι' εκεί κάτου δεν θά βρηκε περισσότερη ήσυχία από άλλου!...

— Ο «Ναυτίλος», παρατήρησε τότε ο Άυρταν, θά μπροσέσε ίσως να μάς χρησιμεύση για να φύγουμε από τ'ή νησο Λίγκολν και να φτάσουμε σε κανένα μέρος κατοικήμενο».

— Όσοι φυλάξοι φώναζε ο Πέγκροφ. Έγώ βέβαια δεν θά τολμούσα ποτέ να κυβερνήτω τέτοιο καράβι. Άπάνω τ'ή θάλασσα, ναι! μετά όμως, όχι!

— Μοί φαίνεται, αποκρίθηκε ο ρεπόρτερ, ότι ο χειρισμός ενός υποβρυχίου σαν τόν Ναυτίλο δεν θάταν δύσκολος και θά τόν συνεθίζαμε γρήγορα. Ούτε τρικυμίες ούτε τίποτα. Λίγα πόδια κάτω από τ'ήν επιφάνεια της, τα νερά της θάλασσας είναι γαλήνια σαν τ'ή λήμνη».

— Θα επιστρέψετε;... Άλήθεια, Πέγκροφ, είπα ο πλοίαρχος με χαμόγελο, ξέρω πως αγαπάς αυτό τ'ό νησί. Τ'ό θεωρείς σά δικό σου, και δεν έχεις άδικο, αφού έργάσθηκες τόσο για να τ'ό πολιτίσης».

— Τ'ό σχέδιό μας, πλοίαρχε, είπε

— Μπορεί! είπε ο ναύτης. Έγώ όμως προτιμώ μία τρικυμία με καράβι καλά άρματωμένο. Τα πλοία είναι για να πηγαίνουν άπάνω στο νερό, όχι από κάτω!

— Φίλοι μου, είπε ο μηχανικός είναι άλωσιόλου περιττή ή συζήτηση για υποβρυχία, αφού ο Ναυτίλος δεν είναι δικός μας και δεν έχουμε τ'ό δικαίωμα να τόν μεταχειρισθούμε. Έπειτα, δεν θά μπορούσε να μάς χρησιμεύση σε καμιά περίπτωση. Είναι φυλακισμένος 'ς αυτή τ'ή σπηλιά για πάντα. Η τρύπα της δεν τόν χωρεί για να βγη έξω. Άρνω δά ότι ο πλοίαρχος Νέμος θέλει, μετά τ'ό θάνατό του, να βυθισθί μαζί του. Η θέλησή του είναι ρητή και θά τ'ήν έντελέσουμε!

Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του, αφού μήλησαν λίγη ώρα ακόμη, κατέβηκαν πάλι στο έσωτερικό τ'όΝαυτίλου. Εκεί έφαγαν λίγο κι' έπειτα γύρισαν στο σαλόνι.

Ο πλοίαρχος Νέμος είχε κάπως συνέλθει από τ'ή μεγάλη εξάντληση και τ'ά μάτια του έλαμπαν. Κάτι σά χαμόγελο φαίνονταν στα χείλη του.

Οι άποικοι τόν έπλησίασαν.

— Κύριοι, τούς είπα τότε είθα άνθρωποι γενναίοι, τίμιοι και καλοί. Χωρίς καμιά έπιφύλαξη, είσθε άρσιωμένοι όλοι στο κοινό σας έργο. Σας παρατήρησα πολλές φορές. Σας αγαπήσα και σάς αγαπώ. Το χέρι σας, κύριε Σμιθ!

Ο Κύρος Σμιθ έτεινε τ'ό χέρι του στον πλοίαρχο Νέμο πού τ'ό έσφιξε με άγάπη.

— Μα άρκετά μιλήσαμε για μένα, είπα ύστερα ο πλοίαρχος. Άς μιλήσουμε τώρα και για σάς, καθώς και γι' αυτή τ'ή νησο Λίγκολν, όπου βρήκατε καταφύγιο... Σκοπεύετε να τ'ήν άφίσετε;

— Μα θά επιστρέψουμε, πλοίαρχε! αποκρίθηκε ζωηρά ο Πέγκροφ.

— Θα επιστρέψετε;... Άλήθεια, Πέγκροφ, είπα ο πλοίαρχος με χαμόγελο, ξέρω πως αγαπάς αυτό τ'ό νησί. Τ'ό θεωρείς σά δικό σου, και δεν έχεις άδικο, αφού έργάσθηκες τόσο για να τ'ό πολιτίσης».

— Τ'ό σχέδιό μας, πλοίαρχε, είπε

τότε ο Κύρος Σμιθ, είναι να προκίσουμε τις Ηνωμένες Πολιτείες με ένα ναυτικό σταθμό σε καλή θέση, σαν αυτή πού έχει ή νήτος Λίγκολν στον Ειρηνικό».

— Συλλογίστε τ'ήν πατρίδα σας, κύριοι! αποκρίθηκε ο πλοίαρχος Νέμος. Έργάζεσθε για τ'ήν ευημερία της, για τ'ή δόξα της. Έχετε δικαιο... Η Πατρίδα!... Ο άνθρωπος πρέπει να επιστρέφη και να πεθάνη 'ς αυτή. Έγώ όμως πεθαίνω μακριά από κάθε τι πού αγαπώ...

— Έχετε καμιά παραγγελία να διαβιάσουμε; ρώτησε ζωηρά ο μηχανικός κανένα αναμνηστικό δωρο, για τούς φίλους πού μπορεί να φίσσετε στα βουνά εκείνα της Ινδίας;

— Όχι, κύριε Σμιθ! Δεν έχω πιά φίλους. Είμαι ο τελευταίος της γενεάς μου κι' έχω πεθάνει πρῶ πολλού για όλους τους έγνωρίσα... Άλλ' ός έλθουμε σε σάς. Η μοναξιά, ή έρημιά, είναι θλιβερό πράγμα, άνωτερο από τ'ήν ανθρώπινη δύναμη. Πρέπει να φύγετε από τ'ή νησο Λίγκολν και να γυρίσετε στον τόπο πού γεννηθήκατε... Έβρω ότι οι κακούργοι εκείνοι σάς χάλασαν τ'ό καίκι πού είχατε κατασκευάσει...

— Κατάσκευά- ζουμε τώρα άλλο, είπε ο Γεδεών Σπίλεττ, μεγαλύτερο, πού θά μπορούση ίσως να μάς μεταφέρη στην πλησιέστερη στεριά. Μα και να κατορθώσουμε να φύγουμε απ' αυτό τ'ό νησί, θά ξαναγυρίσουμε. Μας δένουν τόσες αναμνήσεις, πού δεν θά τ'ό ξεχάσουμε ποτέ!

— Εδώ έγνωρίσαμε τόν πλοίαρχο Νέμο! έπρόσθεσε ο Κύρος Σμιθ.

— Εδώ θά ξαναβρομέ τ'ήν άναμνησή σας ολάκαιρη, είπε ο Χάρμπερτ.

— Κι' εδω θά κοιμηθώ τόν αιώνιο ύπνο αν... αποκρίθηκε ο πλοίαρχος.

Έδίστασε και, χωρίς να συμπληρώση τ'ή φράση του, είπε:

— Κύριε Σμιθ... ήθελα να μιλήσουμε οι δυό μας.

Οι σύντροφοι τ'ό μηχανικού βγήκαν τότε από τ'ό σαλόνι, για να τόν άφίσουν μονάχο με τόν πλοίαρχο.

(Έπεται συνέχεια)

«Ο Κύρος Σμιθ, σηκώνοντας τ'ό χέρι...»

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιοτάτου, δε. 2. Τὰ βυρηνώμενα ἢ ἀναβασίμια ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἄνηνον εἰς ἀγῶνα, καὶ δεσ. ἀπὸ Ε εἰς κρούσιμα.]

Νέα Ψευδώνυμα: Μακεδονικὸ Ἀγέρι, ἄ. (ΑΚ). Δόρυς Κίτσωνος, ἄ. (ΑΚ). Φθινωπορῶν Ἀβίας, κ. (ΑΚ). Δέλλος, ἄ. (Χ-). Νεαρός Κόμης, ἄ. Δοξαμῆν Σπάρτη, ἄ. (ΧΝ). Δουλοῦδι τοῦ Παρδαίσιου, κ. (ἰσοία); Ἑλληνοπούλα, κ. (ΑΡ). Μελοχολικὸ Χαμόγελο, κ. (ΜΔ). Δευκροεῖτες Ἀθήνη, κ. (ΔΖ). Διαβολὰς τῆς Σελίτης, ἄ. (ΝΣ). Ἰππόκλεις δὲ Βοδρῶ, ἄ. (ΣΚ). Ονειρώδης Ἑλλὰς, κ. (+3α-2α). Βένας, ἄ. (ΔΜ). Ἀθήνητος Ἑλλάς, ἄ. (ΔΠ). Ἀναβασίμια Ψευδωνύμων: Κυριώτης, κ. Νικηφόρος Στρατηλάτης, ἄ. Καβρία, κ. Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προσέσκις λέξει τὸ ἀπὸ τῆς περιπέλου 10 λεπτά ἢ λέξει. Μ.Μ. ἐπιδύμων γὰρ ταλλάζου: — ὁ Ἀνεμιοκόβου με ψευδωνυμίου: Κρήτης, Κύπρου, Ναυκίου. — ἡ Βοσκοπούλα με Νεράϊδ. τ. Βοσπ. — Ἀθήνη, Ἀμαξ., Ἡπειρ. Δουλοῦδι, — ἡ Ρεζεντά με Ἐπιμ. Ψυχῆν, Πλ. Γράνης, Ἀρδμ. Ἀμαξ., Ἀνδριάδα, Χουσιάνθ, Βαρθέν, Βασ. Βουλγαροῦ, Ἀρδμ. Χαμάο, Τυδροῦν, Κόρ. τ. Κομ. — ὁ Κυματοδαμνός Βοδρῶ με Μυγιά, Ἰσχυ. τ. Δευτ., Σπ. Δοδ., Πονπῆ, Ψευτ. Κοκκί., Ἐπιμ. Ψυχῆν. — ἡ Μαρίδα τοῦ Αἰγαίου με Ψευτὸ Χαμοῦ, Τυδροῦν, Τρολλοῦρο. — ἡ Δημοκρατία με Ρομπλῆ, Νικητολοῦδο, Μελοχ. Κοχίτιο, — ἡ Μανὸν με Νικήτη, Ἑλλάδα, Σανθ. Μελαχρ., Μεσ. Ἑλλάδα, Κορφατοπούλα, Μεσοτρίνα, Ψαρποῦλαν. — ὁ Ψαδοπυρῶς με Κόντα Κορροῦτην. — ἡ Φανή τῆς Ἡπειροῦ με Γιώταν, Βορβένια, Μασρ. Μάσαν. — ἡ Πέννα τοῦ Φαίδωνος με Πανελ. Ὀνειρ., Ψευτ. Κοκκί., Χιονομ. Αἴσιος. — ἡ Ἀνδομῶτος Ἑλληνίς με Ὡ. Ἑλληνοῦ, Κόρ. τ. Βων., Δόγνα τ. Χαμρ., Ρεζεντά. — ἡ Καλλιφώνος Ἀγδῶν με Παιδ. Καρδιὰ, Μίχα, Ἡγεμονίδα, Τρελ., Ἄτον., Ἰ. Δοθ. Πουκ., Στανδαλάραν. — ὁ Καρδιοσιώτικος Διάβολος με Καρδιοσιώτικος καὶ ἄλου. — ὁ Θρόμβος τοῦ Δικαίου με Νικητ. τ. Μαζέγκ., Ὀρειάδα Ἀρδμ., Ἐνδ. Μέλλο, Χουσιόλλια, Ναπιερκόφ., Νόρμαν. — ἡ Ἰουδιή με Ἀειδίδα, Νεσο. Νέτε., Ψαρποῦλαν. — ὁ Ἀνδομῶτος Θυμαράκι με Ἐπυρῶφ. Ἑλληνη, Πατο. Δουλ., Φωχ. Χαμοῦ, Κόρ. τ. Πῆρ., Ζινέταν. — ἡ Ἀστροφωγία με Ελισαμ., Ψευτ. Κοκκί., Νισαλιγ., Κομ. Ἀριστοφ. Ἀρδμ. Σηματοφ. — ὁ Ἀρχιμεταχός Θεμιστοκλῆς με Στρατ. Ἀβρετ. Πενταῖο Διὰβ., Μυστηρ. Προσοπίδοφ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Νικητῆν Κατο. (Ὁδὸς τῶν Συλλόγων δὲν ὑπάρχει) Ἀγδρινάτα τοῦ Παλαιολόγου (τοῦ Ἑσταια, κῶ.) Ἀστέρια τῆς Μακεδονίας (ἔσταια) εὐχαριστῶ διὰ τὴν τὴν ἀγάπην) Γοργώφωτην Νίκην (τώρα μέλιτα) ἀλλὰ ἐν ἄλλο ἀδύμω δὲν ἐπικρατεῖ, δεῖ αὐτὴ τετραπύο πρέ-

πς: νὰ ἐσωκλείης ἕνα δεκαπεντάλεκτο γραμματίσμο) Δευκὴν Σιλουέτταν (ἔσταια κῶ; ἦσαν τοῦ ἀδελφοῦ σου κ. Ἰβκα ε.) Γοργῶν Ψαρποῦλαν (ὁ Νόμος; ἀπαγορεύει τὰ λαχτα καὶ τερμῶφ καὶ ἐκείνου; ποῦ τὰ ἐδίδουν καὶ ἐκείνου; ποῦ τὰ πωλοῦν) κακὰ λοιπὸν κῆρυον οὐ Σύλλογον ποῦ, με δλας τὰς ἐπανελημμένας μου συστάσεις, δὲν συμμορφῶνται) καὶ τῶρα δὲν μὲν ἄλλο παρὰ νὰ συστήσῃ στυδὲς φίλους, ποῦ νὰ μὴ τὰγοράζου.) Ἀλευόνα (εἶχε τυπωθῆ τὸ 13ον φύλλον ἐταν ἐλήφθ τὸ δεύτερον γράμμα) Ἀμύλοντο Λάβρο (ὅταν παίρνῃ κανένα γράμμα καὶ δὲν ἔχω τόπο νὰ τοῦ ἀπκνήσῃ, ἢ δὲν γράφει τίποτα γιὰ ἰδιαίτην ἀπάντησιν, εἶναι ὁμοῦ εὐμορφῶς, καλογραμμῶν, τότε τὸ ἀναφῶρσ; τὰς ἔσταια ἐπιστολάς;) Ἀερωνυκοῦπολο (ναί, καλὰ κάνει; ποῦ μοῦ ἐπιστρέφει τὰς ταυτάς; ἀλλὰ διὰ νὰ μοῦ χιτριμῶν, πρέπει νὰ ἐκκολλῆ; τὸ τυπωμένο χαρακί, ὅπου; ἐκαλλῶν οἱ συλλέκται τὰ γραμματίσμο) Κῆμα τοῦ Αἰγαίου (συμβαίνει κάποτε νανοίγω τὰ γράμματα ἀργότερα, ἢ νὰ μὴ δημοσιεύσω ἄστας εἰς ἕνα φύλλον δὲν σημαίνει ὁμοῦ; πᾶντα τὸ πληρωμένον νομοῦ θὰ δημοσιεύθῃ) Φιλύραν (ἔσταια 22ον τόμον) Ἀλκην (3 ὄρ. κροτίζει, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐναγοράζῃ;) Κοσμοκράτειραν Ἑλλάδα (ὄχι ἀπὸ μίαν τοῦ καθενὸς ἔχω δημοσιεύσει καὶ ὄχι ἀκόμη ἀπ' ἄστας τὰς Συλλογίς; ἢ σερὰ δηλαδὴ δὲν ἐπέλεως καὶ μεταφῶ αὐτῶν ποῦ μὲνου, θὰ εἶναι καὶ ἡ δική σου, ἢ ἐλήφθ) περιμῆτε λοιπὸν) Πατριῶν Γαβριῶν (σοῦ ἐνεκρίθη σοῦ 13ον φύλλον δὲν τὸ εἶδες;) Βωμόν τῆς Ἑλευθερίας (2 λυσὸχ. ἔσταια τὴν 4 Ἰαν.) Ἀνδρῶν Π. Μόσχ. (ἔσι Ὁλη. Σουδροῦρη) Ἰγνον Βούγαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔστα. στέλλα κατὰ μῆκ.) Ἑλληνικὸν Τροπῶν (εἰς τὰ δικαιοτάτα τῆ; Διευθυντῆς ἐγώ, δυστυχῶς, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐπέμβω) βιβλῶν ἐν ταῦτοις παρὰ πᾶν τοῦ γράμμα τοῦ Δουκὸς δὲν Βοδρῶ) τὸ ψυδ, εἶναι δικὰ σου, δὲν τὸ εἶχε ἄλλος) Ρεζεντά (ναί, εἰν' ἔλευθερῶ) Πηιδίαν Ἀστέρια (ἡ γράφει ἀσπυλητήρα) ἔσταια) Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς (ὄρελεις λ. 20, διότι ἡ Ἀγγελία κάνει 2 ὄρ.) Ψηλοῦσῆτην (εὐχαριστῶ γιὰ ὄσα γράφεις) καλὰ εἶναι τὰ σπυδῶμενα) Συνεόριον τῶν Βερσαλλιδῶν (μὴ εἶσαι ἀνυπόμονος;) Τρελλοῦακῶπολο (χαριστίσματα σοῦν ἀδελφῶ σου) Τζιάνι, Παιδι τῆς Ροῦμῆλης, Ἀγορῶν, Ἀστρον Γάτον κελ. κτ.

Χιόνι τῆς Ἰδης, Νικήτησαν Γαλανόλευκην, Θεοδοῦσαν Ἀ. Γκορτο., Ἑλευθερον Θράκα, Λαφροστεφῆ Ἑλληνα, Χιονοσιμένη Μαδόρσαν, Τριανταφυλλιδίαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπυδῶμα).

Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Καστανῆν Ἀσβιοπούλαν, Ψαδοπυρῶν (εἶδος, εὐχαριστῶ, ἔσταια). Εὐζελιν, Εὐτυχῆς Μέλλον, Νικητῆν Στρατηρχην, Χαραυγὴν, Αὐτοκράτορα τῆς Τρελλας, Τρελλό Διαπλασόπολο, Μανόν, Ἀδραν τοῦ Ὀμήρου, Ἀργίαν Ταγγάταν, Ἐπεσεμῶνον Ἀδρῶν, Ἀτρόμητον Ναύτην (εἶδος, εὐχαριστῶ).

Νικηφόρον Ἀστῶν, Διαβολὰν τῆς Χαλκίδος, Καλοματιανὸ Δουλοῦδι, Χαίδεμα τ' Ἀγδρα, Διά-

τηρο Λάβαρο, Ἀνδομῶτος Θυμαράκι, Ἀτρόμητον Ἑλληνίδα, Δουλοῦδι τοῦ Παρδαίσιου, Ψαφίδα, Ἰωνικὸν Ἑλληνοῦ, Μαρίδαν τοῦ Αἰγαίου, Κομ. Τ. Τριαντ., Σύμβολον τῆς Ἑλευθερίας, Φωνῆν τῆς Ἡπειροῦ, Εἰκασίαν, Διαβολὰν τῆς Χαλκίδος, Ἄσρα Νηρηίδος, Προμηθεῖα Ἀσρωτῆν (ἔσταια).

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἀποῖξα μετὰ τὴν 19ην Φεβρουαρίου, θ' ὑπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄρχη τοῦ 18005 Ἀγασ. Ἀδελφῶν Μαρτίου-Μαίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ης Μαΐου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ὄρ' ὄσον δὲν θὰ ἔχουν ἀνάμνηση δημοσιεύθῃ, ὅπου καὶ τῶν προσηγομένων φυλλάδιων.)

178. Ἀξίγιμος Διευθυντῆς ἐν πάρῃς Νε με γράμμα γαλλικὸ. Τὸν περίφημο θὰ κέρξῃ Στῆ στιγμῆ Γραμματικῶ. Ὑσάλη ὑπὸ τ. Πατο. κωιτικῆς Ἐνδύσεως 179. Στοιχιώγιμος Ἄν τῶν ἑλλήνων μιά παλιὰ Ὑσά κοφομοσιάζῃ; Ἄλλο θῖο, Αἰγύπτου, Ἐθ' μῖ; παρουστάσης. Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσθ

180. Μεταγραμματισμὸς Καρπὸς κίρνος, μεγάλος, Χάνει ρῶ καὶ παίρνει ἰῶσα Κι' εἰς τὴν Κύπρῳ κτίζεις πόλη Ἄγχο; κόκο καὶ ἰδρῶτα. Ὑσάλη ὑπὸ Θαλασῆς Παυλοῦν

181. Ἀναγραμματισμὸς Ἐλ' αὐθῆ; κοινὸς ἔλεμος. Ἄν ἀναγραμματισμῶ. Ἄνδροπο καὶ ἰδῆς ἡ ἰδῶ, Ποδῆ... κατὰ λυγατό. Ἐσάλη ὑπὸ Σάτου Μαροκοῦλο

182. Γουλιὰ + * * * * = Πηνῶν ἄσπυκτ. * + * * * = Ἀσίγμα φίλιος. * * + * * = Ἰγθός. * + * * * = Μίερα Νήσος. + * * * * = Μιτωρολογία.

Οἱ σταυροὶ χροῖμα ἐκ τῶν ἐπτά. Ἐσάλη ὑπὸ Ἀποστ. Σ. Διαλασιμῶ 183. Δημόδοξος Ἐρῶβλημα Ἦσαν πέντε ἀδελφοὶ κ' εἶχαν νὰ μοιρασθῶν σπράτνα ἴδεις. Ἡ πρώτη ἔκαμε μιά ὄρε γάλα τὴν ἡμέρα, ἡ δεύτερη δύο, ἡ τρίτη τρεῖς, καὶ οὕτω καθέτῃ. Πῶς ἔκαμαν γιὰ νὰ πάρουν καθένας ἀπὸ ὅσα ἴδεις καὶ νὰ ἔχουν ὄλοι εἰς ἴδεις ὄσάδες γάλα καθέμῆρα; Ὑσάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοῦκο Γραμματικῶ 184-188 Μαρίδαν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἔδος; γάμματος ἐκδοσῆ; τῶν κάτωθι λέξιαν δι' ἐνός ἄλλου, πᾶντοσ τοῦ αὐτοῦ, νὰ σηματοποιῶν, ὅπου ἀναγραμματισμῶ, ἔλαια τόσα λέφεις: Ἄλλῶς, αὐλή, δανιός, ὄδελός, ἔπος.

Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Εἰσαμῶνης 189. Μεσοσιτικῆς ἐξ Ἀνεθῆτων Τὰ μεσῆτα γράμματα τῶν ἀνεθῆτων τῶν κάτωθι λέξιαν ἀποελοῦν Μουσαν: Νύξ, ἴδον, ἰάσμων, ὄσως, ἠσπεσίον. Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειρῶ τ. Ἑλλάδος 190. Μικτόν μ-ι-π-ο-ε

Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Νικητῆτου Ἀδφνης 191. Γριῶος

Μάρτιος: Α Ἀπρῆλιος: ΟΕ αἰ: Μῆτιος: πατ

Ἐσάλη ὑπὸ τ. Τζεουτ. Παλαιολόγου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἴνυματ. Ἀσπῆδ. τοῦ φύλλου 51 397. Ὁσάλη ὑπὸ τῆς 388. Ἰάσον Ἀλῶν 388. ΠΑΥΣΕΝΙΑΣ 390. Φο ΔΗΜΗΤΡΑ βοδ τὰ ΠΑΔΟΣ διαβαλά ΩΣ κῶν γυν Ν δειτῶσι (Ἡ ἀγάπη σὺς κατὰ στυδῶς, ἐκ τῶν ἀνα ὄρετῃ, ἐκροῦσῆ βουστροφῶν.) — 391. ΠΟΚΡΑΤΗΣ (Ἰδῶς, Πόλεμος; Πρετῶ, Ὀλοῦς, Κόμης, Ράπτα, Ἄσρα, Τεῖνο, Ἐμῆρο, Σπυροῦν.) — 392. Ἐσάλη ὑπὸ καὶ καρδιὰ μελάνω — 393. Ἡ ἔξῃς ὄρεπρῶσ χυεῖ τῆς ὄρελῆ σῆσῆς. (Οἱ ἔξῃς ὄρεπρῶσ εἰς χι ἦται δει εἰς ἔσας).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιοδῶν (1879-1893) ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξῃς ἔνδεκα: 1ος, 6ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος. — Ἐκαστὸς τόμος δραχ. 3, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστ. ταλλόμενος δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δε. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιοδῶν (1894-1918) ὑπάρχουν ὄλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὄλῳ. — Ἐκαστὸς τόμος ἀρσπτος δε. 10 καὶ ροιμῆνος δε. 11. Ταχυδρομικῶς τέλη ἐκῆστος τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: λε σπῆ 5,00 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δε. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέφεις με ἀπὸ στυδῆτα δε. 2 (ὁ ἐλάχιστος δεος.) Ἦσαν τῶν 10 λέξ. 20 ἄσ. ἢ λέφεις, με πᾶσα δὲ στυδῆτα λεπ. 30 καὶ με κεραιλάτα λεπ. 40. Ὁ χροιστὸς στυδῆς δε. 1.]

Ψωφιδέα; χροῖμα πολλὰ, ἰτύχη, Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς. Ἐπιμῆτην Ψαρποῦλα, με χαρὰ δέχομαι. Ἐπριμῆτων γράμμα σου. Ἀργία Ταγγάταν

Ἐσάλη ὑπὸ Μ. Μυστικῶ με ὄσας Ἄστος; Ἡπειρώτας. Ἰωάννινα. ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Καρδιοσιώτικος, ἄ) ῥ' ἀγαλῶφεις, συγχαρητήρια. Καρδιοσιώτικος Διάβολος

Διαπλασόπολο, ἀνταλλῆται καὶ με μίνα τὸ ὄρεπῶ Μ. Μυστικῶ. Γιάννης Ἀγιάννης

Μπομπουλίνα, ἐπῆρῶτα στυδῆτα κητήρια. — Σουλιώτισσα, Ναυτοῦται, Ἑλλῆς τῶν Σκλάβων.

Διαπλασόπολο, Ἐτοιμασθήτε! Πρεφῆρῶσσαν διαγνοῦσῶν Μ. Μυστικῶν ἔστω ἀναποδοῦσας. Βραδωθῆσῶνται ὄσα, ἔσασος διὰ τριμῆνου συνδρομῆς Διαπλάσεω; Δεκατὸ μῆχι 10ης Ἀπριλίου. Ἀπυθῶνται Ἀμύλοντο Λάβαρο, poste restante, Κόρ. ἴον.

ΑΜΟΛΥΝΤΟ ΛΑΒΑΡΟ

Τρελλῆ Μακεδονοπούλα, ὄ ἔσῆρῆτα ἔσται φίλη, τῆς Γκορτσούλη. Ὁ μωροῖσῆς νὰ μ' ἔσῆρῆ;

Ἰαπέτης δὲ Βοδρῶ